

Zarzuty i główne argumenty

Rząd francuski wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w której oddała jego skargę w odniesieniu do części spornej decyzji, która dotyczy „Systemu kontroli z poważnymi brakami, Korsyka” za lata 2013 i 2014 i nakłada korektę ryczałtową w wysokości 100 % z powodu niedociągnięć w systemie kontroli pomocy obszarowej w Górnej Korsyce.

W uzasadnieniu odwołania rząd francuski przywołuje jeden zarzut dotyczący naruszenia prawa. Sąd oparł się na błędnej wykładni warunków przewidzianych w pkt 3.2.5 wytycznych z 2015 r. dla ustalenia stawki korekty wynoszącej więcej niż 25 %. Sąd pomylił dowody, które należy przedstawić w przypadku, gdy przyznanie pomocy jest pozbawione jakiegokolwiek podstawy prawnej lub narusza przepisy prawa Unii, oraz w przypadku, gdy braki w systemie kontroli są wystarczająco poważne, aby pozwolić na przypuszczenie, że pomoc jest przyznawana z naruszeniem prawa Unii. Sąd orzekł więc błędnie, że wykluczenie całości wydatków z finansowania Unii i korekta ryczałtowa w wysokości 100 % były uzasadnione.

(¹) Dz.U. 2017, L 292, s. 61.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 19 marca 2019 r. w sprawach połączonych T-98/16, T-196/16 i T-198/16, Włochy i in./Komisja, wniesione w dniu 29 maja 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-425/19 P)

(2019/C 238/17)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Stancanelli, L. Flynn, A. Bouchagiar, D. Recchia, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Włoska, Banca Popolare di Bari Società Cooperativa per Azioni, Fondo interbancario di tutela dei depositi, Banca d'Italia

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 19 marca 2019, w sprawach połączonych

T-98/16, Republika Włoska/Komisja Europejska,

T-196/16, Banca Popolare di Bari S.C.p.A./Komisja Europejska

T-198/16, Fondo interbancario di tutela dei depositi/Komisja Europejska

— Oddalenie skarg w pierwszej instancji w zakresie, w jakim kwestionują one, że sporna decyzja wykazuje spełnienie przesłanek przypisania państwu rozpatrywanych środków i ich finansowania przy użyciu zasobów państwowych;

— Odesłanie sprawy do Sądu celem rozpatrzenia pozostałych zarzutów skargi w pierwszej instancji;

— rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym wyrokiem Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji z powodu tego, że „Komisja nie udowodniła w sposób wymagany prawem zaangażowania włoskich władz publicznych w przyjęcie spornego środka ani tym samym możliwości przypisania tego środka państwu w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE” i „Komisja nie wykazała w wystarczający sposób w zaskarżonej decyzji, że omawiane zasoby były kontrolowane przez włoskie władze publiczne, a zatem że pozostawały w dyspozycji tych ostatnich”.

Komisja uważa, że zaskarżony wyrok jest oparty na błędnych rozważaniach prawnych i wypaczeniu okoliczności faktycznych, które podważają w sposób nieodwracalny ważność przyjętych w nim wniosków i jego sentencji. Komisja podnosi dwa zarzuty odwołania:

— w pierwszej kolejności Komisja uważa, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE z dwóch powodów:

Sąd dopuścił się błędu w zakresie ciężaru dowodu, który spoczywa na Komisji w celu wykazania występowania zasobów państwowych i przesłanek możliwości przypisania zachowania, wymagając, by Komisja pozytywnie wykazała istnienie we wszystkich fazach postępowania, które doprowadziły do przyjęcia rozpatrywanych środków, dominującego wpływu władz publicznych na podmiot, który udziela pomocy, tylko z tego powodu, że ten ostatni jest podmiotem prywatnym;

Sąd dopuścił się błędu w zakresie ciężaru dowodu, który spoczywa na Komisji w celu wykazania występowania zasobów państwowych i przesłanek możliwości przypisania zachowania, dokonując analizy i oceny poszlak przedstawionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji w sposób fragmentaryczny, nie biorąc pod uwagę ich całości oraz szerszego kontekstu, którym są objęte.

— w drugiej kolejności zdaniem Komisji ustalenia Sądu są ponadto dotknięte poważnymi nieścisłościami merytorycznymi dotyczącymi okoliczności faktycznych i interpretacji właściwego prawa włoskiego, wynikającymi w sposób oczywisty z akt sprawy.
